

Recensie

N.B. Het kan zijn dat elementen ontbreken aan deze printversie.

In alle rust zoeken naar plekken waar de zintuigen niet bevuild raken

Galerie Fotograaf Awoiska van der Molen maakt natuurfoto's in zwart-wit, ver van de hectische digitale wereld. Maar één video bij Annet Gelink Gallery verrast.

 Tracy Metz 31 januari 2019 om 16:18

Awoiska van der Molen, #511-7, 2018 (50 x 60 cm)

Op de expositie van fotograaf Awoiska van der Molen zit de grote verrassing om de hoek verborgen. De andere werken in de Amsterdamse galerie van Annet Gelink zijn zwart-witte zilvergelatine afdrukken van behoorlijk formaat, allemaal met een analoge camera gemaakt en ambachtelijk afgedrukt. Maar dit is anders. Het is een relatief klein inbouwscherm met de glanzende glazen huid van een iPhone, en daarop is... bewegend beeld te zien. Digitaal gefilmd. Je moet wel geduld hebben, zoals bij al het werk van Van der Molen, maar dan zie je de takken en de bladeren van een boom zachtjes in de bries wiegen.

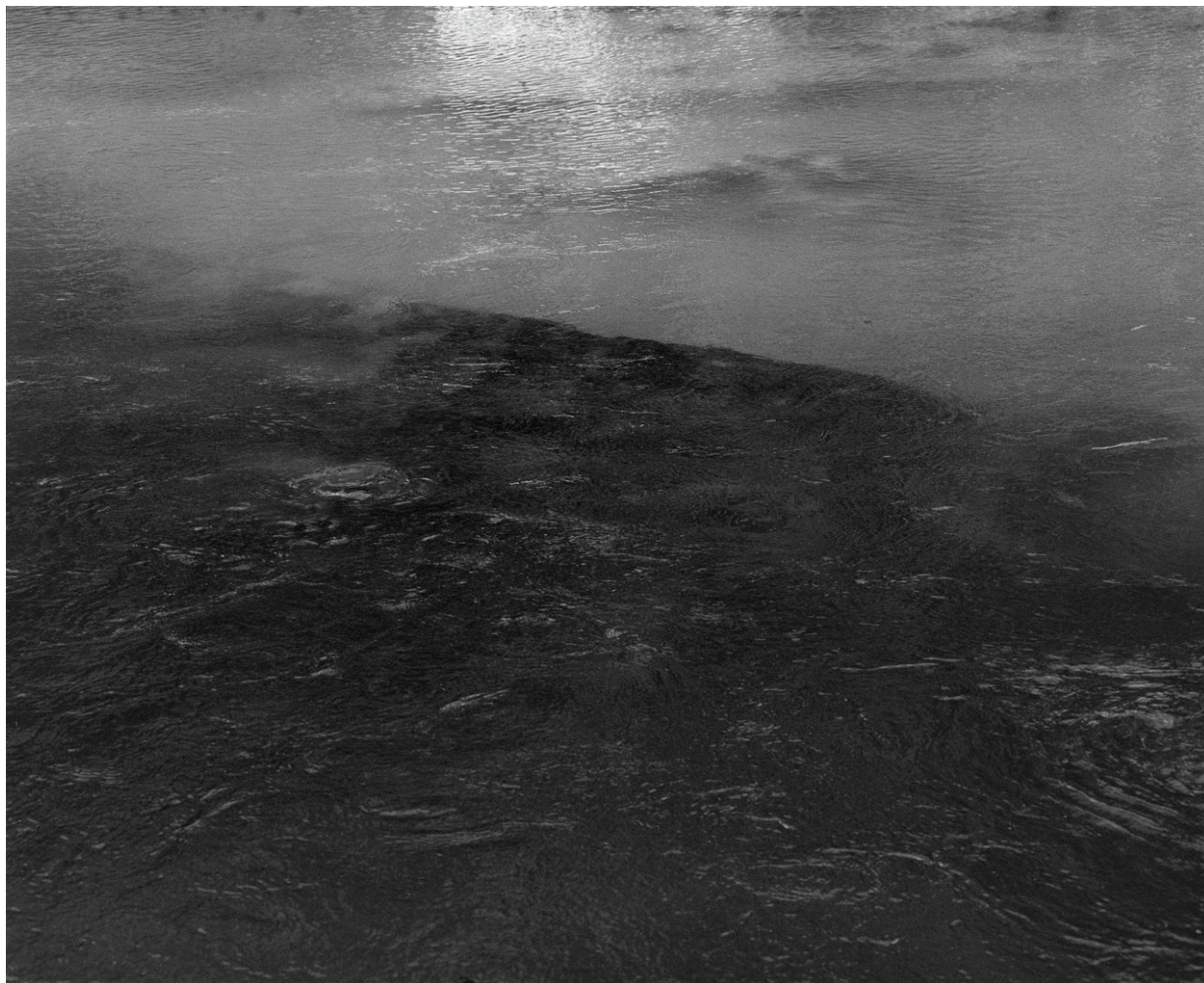
Galerie

**Awoiska van der Molen, 'Am
Schwarzen Himmelsrund'** T/m 9/3

bij Annet Gelink Gallery, Inl:

annetgelink.com. Van 17/2. t/m 5/5exposeert Van der Molen in Museum
Kranenburgh, Bergen.

●●●●●

Awoiska van der Molen, **#435-3**, 2015 (50 x 60 cm)

Van der Molen steekt hiermee voor het eerst een teen in het digitale water, en ze is er zelf nog een beetje beduusd van. Ze houdt zich in haar werk normaal gesproken verre van de hectiek van de digitale wereld, de snelle beelden, de felle kleuren. Ze gaat de natuur in en komt terug met verstilde landschappen: een rotswand, een veldje, een plas die over een landtong spoelt. Daarvoor gaat ze de hele wereld over, van Amerika tot Japan, maar aan de kijker vermeldt ze niet waar de beelden gemaakt zijn, dat zou maar afleiden.

Van der Molen bouwt al tien jaar gestaag aan een oeuvre dat zich juist kenmerkt door een grote, diepe rust en concentratie. Terwijl je van buitenaf ernaar kijkt word je door de donkerte en het ondefinieerbare erin getrokken. Dat gevoel ontstaat tijdens reizen waarbij de fotograaf in haar eentje de natuur intrekt van Europa, Japan en Amerika, op zoek naar plekken waar haar zintuigen niet meer worden bevuild: wat zij zelf 'Point Zero' noemt. Wij

de kijker mogen nooit weten waar een specifieke foto is gemaakt, want dan gaan onze eigen associaties ons kijken in de weg zitten.

Nu heeft ze een belangrijke stap gezet. Het wordt een spannend experiment, om de traagheid en de overgave van haar fotografie te vertalen naar bewegend beeld.